

Verwacht, gekomen ... onverwacht weggenomen

In het kader van het jubileumjaar is er gezocht naar een zichtbare en blijvende herinnering, die parochianen goed zou kunnen doen. Zo groeide het idee om een monumentje te plaatsen voor kinderen die voor, tijdens of na hun geboorte zijn gestorven. In vroeger tijden mochten ongedoopte kinderen niet in gewijde aarde begraven worden, hetgeen vaak blijvende wonden heeft achtergelaten. Maar ook ouders die meer recent een kindje uit handen moesten geven, missen soms een plek om te gedenken.

De Bijbeltekst bij het monumentje luidt:

"Zij zullen kinderen van God genoemd worden".

Zondag 3 juli 2011 zal er om 16.00 uur een korte gebedsviering zijn in de kerk van Pey, waarin de overleden kindjes worden herdacht. Aansluitend trekken we naar het monument op het parochiekerkhof waar de inzegening plaatsvindt. De (jeugd)fanfare zal de muzikale invulling verzorgen. Na afloop wordt een kop koffie of thee aangeboden in het patronaat. U bent van harte welkom.

Interview met Sef ter Huurne

Onze medeparochiaan en kunstenaar Sef ter Huurne schiep een beeldje ter nagedachtenis aan de kindjes die gestorven zijn. Inge Jeurissen-Minkenberg had een gesprek met Sef, waarbij zij niet alleen de pen, maar ook haar hart liet spreken.

Beste mensen, voordat ik start met het eigenlijke interview wil ik u niet onthouden waarom ik het zo bijzonder vind om dit interview te schrijven en welke "toevalligheden" (zou het écht toevallig zijn?) daar weer aan verbonden zijn.

Op 13 mei 2001 (nota bene Moederdag 2001) is Gini, het dochtertje van hele goede vrienden geboren. Na 9 maanden vol vreugde naar haar geboorte te hebben uitgezien, stierf Gini in haar moeders schoot, 2 dagen voordat zij geboren werd. Onze vrienden vroegen mij en mijn man om bij het bijzondere moment aanwezig te zijn dat Gini door de pastoor in het ziekenhuis van Sittard werd gedoopt. Daar lag Gini in haar mandje en ik heb haar toen gekust. Het was heel fijn om dát moment met onze vrienden te delen. Nog steeds staat een foto van Gini op mijn werkkamer in ons huis, want Gini is altijd deel uit blijven maken van ons leven. Elk jaar op 13 mei denk ik terug aan het moment in het ziekenhuis dat ik Gini voor de eerste keer zag en nog steeds praten we geregeld over Gini, ook met onze vrienden. Inmiddels heeft Gini twee zusjes en een broertje. Zelfs nu, terwijl ik dit verhaal tik, stromen nog steeds tranen over mijn wangen als ik terugdenk aan Gini. Waarom? Oneerlijkheid, boosheid, verdriet, alle gevoelens stromen op zo'n moment door je heen. Onze vrienden hebben op een geweldige manier afscheid genomen van Gini. Tegenwoordig kan dat ook. Vroeger was dat heel anders. Het rouwbriefje van Gini bevatte een lach en een traan en voor mij is het nog altijd zo dat ik Gini ieder jaar op de Kerstkaart aan onze vrienden vermeld, want hoewel Gini niet meer in dit aardse leven bij ons is, ben ik ervan overtuigd dat ze wel nog steeds bij ons is en zeker in ons hart.

Op 13 mei 2011 zou Gini 10 jaar zijn geworden. Nota bene die dag ontving ik een e-mail van pastoor Bert Mom met de vraag of ik tijd had voor dit interview. Tijd? Weinig tijd over, maar zeker indien pastoor Bert dit nota bene op 13 mei (toeval?) vraagt. Daar kan ik toch geen “nee” tegen zeggen. Die dag spreekt zoontje Indi toevallig (?) af met het broertje van Gini dat hij bij Indi blijft slapen. Ze zitten samen in bad en ik vraag wie er vandaag jarig is. Gini natuurlijk! Ze geven allebei een kus op de foto die op mijn werkkamer staat en zeggen “proficiat” en ik vraag of ik de foto van Gini op de kast op de kamer van Indi zal zetten, dan is Gini vannacht ook een beetje bij hen. Ja, dat willen ze wel. Onze hond slaapt never nooit op de kinderslaapkamer, maar altijd bij ons op bed. Daarnaast is het broertje van Gini toch wel ietwat bang voor honden, dus onze hond gaat al zeker niet bij het broertje slapen. Maar wat gebeurt? Mijn man en ik zeggen die avond tegen elkaar “Waar is Zoë, onze hond?” Wellicht raden jullie het al. Jawel hoor, Zoë bleek op de kinderslaapkamer op bed te liggen tussen Indi en het broertje van Gini. Toeval? Mijn gevoel zegt me dat Gini die nacht bij hen was.

In de tegenwoordige tijd is het gelukkig niet meer zo gebruikelijk dat mensen zwijgen over een tijdens de zwangerschap, tijdens de bevalling, op jonge leeftijd na de geboorte of op latere leeftijd overleden kind. In het verleden was dat helaas heel anders! Veel dingen werden toen doodgezwegen en men sprak ook minder openlijk over gevoelens. Veel zaken werden alleen binnenshuis besproken en men had niet graag dat persoonlijke dingen “op straat” kwamen te liggen. Zo ook in ons gezin. Ik heb een oudere broer en een jongere zus, althans dat zei ik tot circa mijn 25^e levensjaar. Daarna zei ik: “Ik heb een oudere broer, een jongere zus en er zijn ook nog twee overleden broertjes / zusjes, want dat wij niet thuis met drie maar met vijf kinderen waren, wist ik toen pas. Tussen mijn broer en mij bleek mijn moeder nog te zijn bevallen van twee al tijdens de zwangerschap overleden kindjes. Goh, daar wilde ik toch wel alles van weten. Het gekke was echter, dat (bijna) niemand mij iets kon vertellen. Zelfs mijn moeder zei “Tja, ik weet het ook niet, ik was heel erg jong, ik heb ze niet gezien, ze werden meteen weggenomen, wellicht is één kindje begraven op het kerkhof in Sittard, zo ging dat toen”. Een gevoel van teleurstelling en verdriet maakte zich van me meester. Dat sloeg toch nergens op! Waarom wist mijn eigen moeder niets te vertellen over haar twee kindjes, onze broertjes of zusjes? Later hoorde ik dat het wellicht twee broertjes moeten zijn geweest. Waar ligt het ene kindje begraven en de namen, mijn broertjes hebben toch wel een naam gekregen? Nog steeds ben ik verbaasd dat er zo weinig informatie voorhanden is.

Zelf ben ik dus het kindje dat ná de twee overleden kindjes geboren is en tijdens mijn zwangerschap is mijn moeder vele maanden erg bang geweest dat ook ik zou sterven. Zeven weken te vroeg kwam ik ter wereld en mijn moeder heeft in het ziekenhuis wekenlang bedrust moeten houden, omdat ik me al meldde. Soms zeg ik wel eens: “Ik ben zo vroeg ter wereld gekomen, omdat ik heel graag wilde leven en ook niet meer in de baarmoeder wilde voelen dat mijn moeder bang was dat ook ik zou sterven”. Het bovenstaande is naast Gini de tweede reden waarom ik het zo bijzonder vind om dit verhaal te mogen schrijven. Helaas heb ik geen graf of wat dan ook om te bezoeken en vind ik dat zelf ontzettend jammer en een gemis en ook (bijna) nooit wordt en werd er thuis over onze broertjes / zusjes gesproken, want ja, mijn familie wist wellicht zelf ook heel weinig tot niets. Zo ging dat vroeger!

Het is dan ook geweldig dat de parochie van Pey door middel van een prachtig beeld dat door Sef ter Huurne is gemaakt een eigen gedachtenisplekje krijgt voor overleden kindjes, zodat ouders, oma's, broertjes / zusjes, maar ook alle anderen die binnen of buiten de familie met het overlijden van een kind te maken hebben gehad, een plek hebben om naartoe te gaan.

Op zaterdagochtend 18 juni 2011 toog ik naar de Sleek naar het huis van Sef en Mariëtte ter Huurne, welk huis overigens meteen opvalt op de Hoogstraat. Er staat een prachtig beeld in de tuin. Heel hartelijk werd ik ontvangen. Wat een liefde en warmte hangt er in dat huis; geen wonder dat men Sef heeft gevraagd om dit beeldje te beeldhouwen! Voor degenen onder jullie die het nog niet weten, Sef is onderwijzer op de basisschool op de Sleek en daarnaast beeldhouwer. Overigens gaat Sef over een paar weken met pensioen.

Sef heeft zelf ook een persoonlijke band met overleden kindjes. Zijn zusje Annie ("Oos Annieke" zei de vader van Sef altijd) zou nu 60 jaar zijn geworden als zij niet 60 jaar geleden overleden was. Zij werd geboren op 21 april 1951 en stierf een aantal uren na haar geboorte. Oos Annieke is het vijfde kindje van het gezin Ter Huurne dat destijds in Eckelrade woonachtig was. De vader van Sef heeft indertijd voor Annie een raamwerk met een duifje laten ontwerpen dat nog steeds op haar grafje staat, een grafje dat nog altijd liefdevol wordt verzorgd. Ook Sef wordt nog steeds emotioneel als hij over "Oos Annieke" praat.

Zoals wel vaker ging Sef een aantal jaren geleden naar het Italiaanse kunstenaarsdorpje Pietrasanta in de Toscane. Aldaar aangekomen ging Sef met een aantal vrienden in een droge rivierbedding op zoek naar geschikte stenen voor hun beeldhouwwerken.

Een steen werd opgetild en weggegooid en warempel, daaronder lag een steen met "vleugels". Toen ik bij Sef thuis het beeldje zag, viel mij ook meteen op dat de steen "(engelen)vleugels" heeft. Het heeft zo moeten zijn dat Sef deze steen op dat moment ontdekte en dat deze later deze bestemming zou krijgen. Ik weet zeker dat indien u het beeld op 3 juli 2011 ziet, u er hetzelfde over denkt.

Enfin, Sef riep meteen "die steen gaat mee, al verrekt alles". Vervolgens sleepte hij de steen 15 meter bergop. De steen werd achterin de auto gelegd en Sef reed met zijn auto plus aanhanger geladen met 1500 kg steen terug naar Nederland.

Voor het ontwerp van de steen stond Sef ook stil bij het gezin Ter Huurne. Wijlen de vader van Sef lag altijd thuis in een stoel de krant te lezen, waarbij dan links en rechts twee kinderen in zijn armen lagen. Sef omschreef het als dat de kinderen op dat moment altijd het gevoel hadden dat hen in de armen van pap niets kon gebeuren. Ook het beeld symboliseert weer die bescherming.

Toen ik het beeld zag, werd ik erg emotioneel; het straalt heel veel gevoel uit. In het beeldhouwen ervan heeft Sef dan ook

veel gevoel gelegd. Oos Annieke ging door zijn gedachten, evenals zijn leermeester wijlen Joop Utens en wijlen Annie Bocken, de zus van zijn overbuurvrouw. Ergo: Het beeld is met liefde geschapen! Net zoals al die overleden kindjes uit liefde geschapen

zijn, maar om de een of andere reden niet in déze wereld hun leven mochten volbrengen.

Het beeld straalt (engelen)bescherming en liefde uit en Sef hoopt dat iedereen er troost uit kan putten en er een herkenningspunt in ziet.

Hopelijk komen op 3 juli 2011 veel mensen naar de herdenkingsdienst in de kerk van Pey, ook dié mensen die nog nooit met anderen hebben gedeeld dat zij een kindje verloren hebben. Het delen van een gemis, maakt het gemis draaglijker!

Inge Jeurissen-Minkenber